

Šichtařová se neudržela: Daně, důchody. Jurečka se poradí s Pavlem? To je jako kdybych se já radila o dioptriích s kadeřnicí

- CZ24 News | 6. února 2023

ČESKO: Zvolený prezident Petr Pavel podlehl v opojení po výhře ve druhém kole dojmu, že bude mluvit snad úplně do všeho. Plánuje, že se bude v nové funkci zabývat i nezbytnými reformami penzí a daní. Ačkoli je v této oblasti zcela bez znalostí a zkušeností a Ústava prezidentovi k tomu pravomoce nedává - přispěchal Marian Jurečka se servilním prohlášením, že se s generálem na Hradě o tom bude radit. „Hodlá-li se ministr práce a sociálních věcí radit s budoucím prezidentem, je to asi takové, jako kdybych se já chtěla o vhodném počtu svých dioptrií radit s kadeřnicí,“ reaguje pro ParlamentníListy.cz Markéta Šichtařová.

Svůj nejnovější blog na iDnes.cz jste nazvala *A není ten prezident nakonec celkem jedno?* Petr Pavel už ovšem stačil prohlásit, že jsou pro Česko nezbytné reformy penzí a daní a že budou součástí jeho plánu ve funkci. A ministr práce a sociálních věcí Marian Jurečka potvrdil, že se s ním hodlá radit. Petr Pavel také řekl, že daňový systém by měli přezkoumat odborníci a měli by připravit takové nastavení, aby měl systém dostatečný přínos pro státní pokladnu a aby co nejméně zatěžoval ekonomiku a občany. Je dobře, že se vítěz prezidentských voleb rozhodl věnovat i problematice penzí a daní?

Petr Pavel může prohlašovat, co chce, Ústava ovšem jeho pravomoci vytyčuje celkem jasně. Reforma penzí ani reforma daňového systému mezi ně nepatří. Hodlá-li se ministr práce a sociálních věcí radit s budoucím prezidentem, je to asi takové, jako kdybych se já chtěla o vhodném počtu svých dioptrií radit s kadeřnicí.

A spojení výrazů „dostatečný přínos pro státní pokladnu a co nejmenší zátěž pro ekonomiku a občany“ je slušným oxymóronem. Buď státní kasa občany a firmy vyždímá a stát se zvětší, anebo státní kasa splaskne, stát nechá občany na pokoji a ti budou moci volně dýchat. Buď – anebo.

Ministerstvo financí uvedlo, že státní rozpočet skončil na konci ledna deficitem 6,8 miliardy korun. Po očištění o příjmy z EU a nutné výdaje s nimi spojené je schodek ještě vyšší - 10,8 miliardy korun. A to Stanjurův úřad dosud neuskutečnil plánovaný převod zálohy regionálnímu školství ve výši 12 miliard korun. Loni v lednu, kdy platilo rozpočtové provizorium, stát hospodařil s bezmála čtyřmiliardovým přebytkem. Lze přijmout vysvětlení meziročního zhoršeného salda pomocí občanům a firmám s vysokými cenami energií a obsluhou státního dluhu navýšenou výplatou úrokových výnosů z protiinflačních státních dluhopisů, jak uvedlo MF?

Jako „vysvětlení“ to samozřejmě přijmout lze v tom smyslu, že to vysvětluje, kam peníze plynuly. Ovšem nic to neříká o tom, zda takové věci byly nutné a potřebné. Řeknu vám to jinak, srozumitelněji: Česká ekonomika se ve čtvrtém čtvrtletí minulého roku (což je poslední období, za které máme údaj) stala jedinou zemí EU, která prohloubila své zadlužení na HDP. Myslíte, že jsme na tom byli ekonomicky nejhůř v EU, abychom se tímto způsobem museli „zachraňovat“? To asi sotva, že? Takže z toho plyne, že to nebylo něco nutného, ale bylo to jen vědomé rozhodnutí vlády, tolerovaný vývoj.

Co lze číst za stále častěji se objevujícími názory, že cílování na 2% inflaci, které se začalo po celém vyspělém světě šířit z Nového Zélandu před více než 30 lety, se už dále neshoduje s tím, jak se vyvíjejí aktuální trendy na poli ekonomiky? Jak tomu rozumět? A co by odklon od této praxe mohl způsobit?

Cílování inflace se neshodovalo s realitou od samého začátku. Od začátku šlo o nemístný ekonomicko-sociální inženýring. Svým způsobem právě toto cílování inflace přispělo k tomu, že nyní máme tak vysokou inflaci. Pamatujete si ještě na nepříliš vzdálenou dobu, kdy byli lidé hysteričtí z toho, že máme deflacii? Co by nyní všichni za deflacii dali, výměnou za stávající vysokou inflaci.

Tehdy centrální banky byly tak hysterické z toho, že nedosahují inflačního cíle, že začaly hrnout peníze do ekonomiky – až to kapku přehnaly, a kuk, najednou tu máme inflaci jako hrom. Já tomu tehdy začala říkat „kečupový efekt“: Tak dlouho třesete se sklenicí od kečupu a pořád nic, až najednou se vyvalí kečup všechen a zaplaví vám talíř. A přesně tenhle efekt, před kterým jsem varovala v době, kdy centrální banky v rámci cílování inflace bouřily proti deflacii, teď nastal.

Generální ředitel České spořitelny Tomáš Salomon v rozhovoru pro iDnes komentoval mimořádnou daň na vybrané sektory ekonomiky včetně toho bankovního, v němž se týká šesti subjektů. Přitom připomněl, že daň je shodou okolností (nebo záměrně), definována do konce volebního období této vlády. Fialově vládě tedy nelze upřít jistou mazanost. Ale nejsou i tak plátcí této mimořádné daně v nejistotě, protože při tlaku na státní rozpočet v následujících letech se může stát, že každá příští vláda se „zavedené“ daně nebude chtít vzdát? K čemu ta jejich nejistota může vést?

Samozřejmě, že byla otevřena Pandořina skříňka. Nyní už nikdy nikdo si nebude moci být jistý, kdy další los padne na něj. A já si skoro troufám tipnout, že s Fialovou vládou by tato daň skončit nemusela – byť doufám, že jen sýčkuju. Bohužel, nyní je společnost nastavena tak, že je poptávka po větším přerozdělování. Lidé si ve své neznalosti neuvědomují, co chtějí. Neuvědomují si, že rostoucí míra přerozdělování je přesně tím, co působí stagnaci naší společnosti. Až jim to dojde, bude už pozdě, budeme už lapeni v kolektivismu. Nejde jen o to, co tato daň způsobuje plátcům. Jde o celkový zhoubný účinek na celou společnost. Celá společnost se začíná učit, že trestat vydělávající je správné. Posouvá se společenské paradigma k horšímu.

V Česku se konaly protesty kurýrů dovozkové služby Wolt v reakci na to, že firma skokově snížila odměny. Pár dní nato schválil Evropský parlament směrnici, podle níž mají mít nově pracovníci rozvázkových společností klasická zaměstnanecká práva a sociální jistoty. Pirátský europoslanec Mikuláš Peksa se raduje, že skončí vykořisťování těchto lidí pomocí technologických obrů. Jeho kolega Marcel Kolaja chválí, že platformy už nebudou moci využívat švarc systém. Je taková práce na živnostenský list skutečně zneužíváním nebo dokonce vykořisťováním těch, co ji dělají?

Pokud někdo nechce pracovat pro Wolt, nemusí. Mnoho firem nemůže najít zaměstnance. Je snadné změnit práci – dnes je to snadnější než v uplynulých letech, protože je stále ještě enormně nízká míra nezaměstnanosti, takže podniky se perou o zaměstnance. Šermování pojmy jako vykořisťování je rétorikou marxistů-leninistů. Není morálnější činnosti než vzájemný svobodný obchod. Když zaměstnanec svobodně prodá svou práci zaměstnavateli, je to princip svobodného obchodu: dělá spokojené lidi za správnou cenu na všech stranách.

Na rozdíl od vynucování kontraktů podle mustru, který diktuje stát. To není svobodný obchod, to je násilí, kdy stát prosazuje svou vůli. Princip vzájemného svobodného obchodu, kdy obě strany si vyměňují, co vzájemně potřebují, platí jako nejmorálnější princip ve všech oblastech života: ve financích, v podnikání, stejně jako ve vztazích.

Zdá se vám, že mluvím jako kapitalista? Ano, protože jsem. Protože jsem ve své duši svobodná a nestydím se za to. Obchodník či kapitalista není sprosté slovo, jak si dnes valná část lidí myslí; tito lidé se jen nechali indoktrinovat.

Spoluzakladatel ODS Miroslav Macek v jedné ze svých pravidelných glos dává prostor úvaze, zda by v případě války lidé měli bránit svou vlast, což je slovo pocházející od slovesa vlastnit a od přijetí něčeho za své. Pokud prý ale na tomto území vládnu naši správci cizích zájmů, pokud nám vládne cizí politika, pokud nám vládne cizí kultura, pokud si kupujeme vlastní elektřinu na cizí burze, tak již nic nevlastníme, ale jsme vlastněni. Ztratilo slovo vlast, jak vyplývá z té glosy, svůj původní vznešený význam, a kdo by ji teď tak mohl být ochoten jít hájit se zbraní v ruce a nasazovat svůj život?

Tahle otázka má mnohem hlubší přesah, než jsem na tomto prostoru schopna vykomunikovat a vysvětlit. Je v ní mnoho aspektů, ke kterým bych se musela vyjádřit a vymezit se vůči nim. Takže to zúžím a okomentuji jen jeden aspekt: Je pravdou, že již delší čas nejsme zcela autonomní zemí, akceptovali jsme pravidla Evropské unie. Kdybychom to neudělali, nemuseli jsme například mít tak vysokou inflaci, nemuseli jsme čelit tak hluboké energetické krizi a tak dál a dál. Jak si to mohu dovolit tvrdit? Podívejte se například na Švýcarsko, které není součástí EU.

[ZDROJ](#)